

γονικά μου καλό Χριστιανό και θέλω να με ξομολογήσεις!... Θέλω να πάω στο Θεό. Έχει ψηλά, αφού με μεταλάβεις πρώτα...

— Γονάτισε, παιδί μου, και σάπνε λυγικά χαμηλά το άγριο κεφάλι σου. Ο Θεός να συγχωρήσει την ψυχή μου, γι' αυτό που θροκείται να κάνω, μα η θροκεία θέλει αμια για να στερεωθεί. Θροκεία δε και Βασίληας είνε άχώριστα τα δυο τους, στον όμορφο τόν τόπο μας. Στη βασανισμένη Ίσπανία μας...

Φόρεσε πάλι με βοηροκωμένα ματιά τα ιερά του άμια και παίρνοντας το Εύχολόγιο στα χέρια του, μουρμουρίσσε με τρεμουλιαρή φωνή, μα επικήδεσε εγχή στον σκιωμένο εύλαβικά μπροστά του νεκρόν αλμάλωτο.

Μα κείνη τη στιγμή άκούστηκε γοργό και μαλασμένο τουφεκίδι και τα στήμενα δλόγωνα στους βράχους κασαούλια σφίριξαν τον κίνδυνο» πολλές φορές συνέχεια. Κατάλαβε ο πατά-Μιχαήλ πως γίρω άπ' το λημέρι του του στήσαν μάλωο οι Δημοκρατικοί και κάναν τώρα έφροδο να τον ξεκάνουν Ξαφνικά.

Τινάχτηκε με λύσσα πίσω, έδωσε έδω κ' έκει σύντομος διαταγές, τοσπότησε, με τη γνωστή και τροικηή του πείρα, τα παλληκάρια του σε σίγωνα ταμπούρια κ' άρπάζοντας ύστερα το πελώριο τρομόνα του, έβγαλε με βία το ιερό του πετραχίλι κ' έτοιμάστηκε κ' αϊτός να ριχτή στο τουφεκίδι. Διάλεξε με το μάτι την πιο επικίνδυνη θέση κ' άφημώνας τις σφαίρες που σάν μελίσα βούϊζαν τριγύρω του, τράβηξε κατά κει.

Μα καθώς πηδούσε κάμποο βράχο, Ξανοκωμένος άπ' τη λύσσα και μεθισμένος άπ' το άμια, που άρχισε τώρα να βύγει κόκκινα τα βράχια γύρω, ξεχώρισε η ματιά του γονατιστόν άωμοα τόν νεαρό αλμάλωτό του. Μια τελευταία, άπελευκωμένη έλπίδα τράνταζε τα στήθεα του πατά και με λαχτόρα στη φωνή τόν ρώτησε για σπερνή φορά :

— Τι κάνεις αϊτόυ κάτω, έτσι γονατιστός, μωρέ παιδί μου ;

— Περωμένο την εγχή σου... και το θάνατο, πατά μου. Ζήτω η Δημοκρατία!...

— Έχεις όλοο, στραβοκράλε. Κόντευμα να σε ξεγύσω άνάμεσα στη κασαρία, είνε με ξεθώρη, άδύναμη φωνή ο πατάς και τοΐστελε με διακρωμένη τη ματιά του ένα τρεμουλιαστό : «Άφριενταί σου αϊ άμαρτία σου...».

Κι' ύστερα, με άλλαμνη φριχτά την τραχιά μορφή του άπ' την προσάθετα, τραβώντας άπ' τα στήθεα του με λύσσα την καρδιά του ί ε ρ ω μ έ ν ο κ α ι χαρρώνοντας στη θέση της, τη ματωμένη άκόμα, μα άλλοιώτικη καρδιά, μια άμειλιτη και χωρίς σβετο καρδιά π ο λ ε μ ι σ τ ο υ, γονάτισε κ' αϊτός με τη σειρά του, σήκωσε το γιγάντειο τρομόνα του, σημάδεψε τόν άροβο αλμάλωτο... και τοΐστελε κατακέφαλα τ' άστροπέλεα και το θάνατο!...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ο βασιλεύς στα λουτρά του Αϊξ. Με το λεωφορείο. Το λάθος της κυρίας. «— Θεέ μου, τι έκαμα!...». Ο βασιλεύς έπερβάνει... Οι μοναχικοί περιπατοί του βασιλέως. Πώς τον πυρεβόλεσε ένας φρουρός. Τα δώρα του βασιλέως. Κρασί 125 χρόνων. Η εγχή του Κυπρίου έμπόρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όσάκις ο βασιλεύς Κωνσταντίνος περνούσε το καλοκαίρι του στη γνωστή λουτρόπολι Αϊξ, φρόντιζε ν' άποφείγη τις διάφορες ένοχλητικές διατιπώσεις και να ζή ήλιόθερα και άνετα.

Περκαμίνον, έπ' παραδείγματι, να πάη άπ' το Ξενοδοχείο που έδωκε στο κέντρο και να γυρίσει, χρησιμοποιώντας το λεωφορείο του Ξενοδοχείου, ως να ήτο ο άλυότερος τόν θνητόν.

Μα μία, καθώς πήγαινε να μπη στο λεωφορείο, μα ξένη κυρία τόν έπρόλαβε, μπήκε μέσα σ' αυτό πρώτη και ξεπλώθηκε άναπαυκώτατα σ' ένα κάθισμα. Κάτωσ έστηρέτης του Ξενοδοχείου θέλησε τότε να τρέξη και να την παρακαλώσσει να κατέβη, άλλ' ο βασιλεύς τόν έμώδισε :

— Άφήστε την κυρία να μείνη, του είπε. Δεν με παράζει καλύτερα.

Σε λίγο, όταν το λεωφορείο ξεκίνησε, η κυρία, άκούγοντας το όδηγο να όνομάζει τόν άντικρινό της Μεγαλειότατο, κατάλαβε το λάθος της και κατασφάχτηκε.

— Τι έκαμα, Θεέ μου, τι έκαμα! άρχισε να φωνάζη. Σταμάτησε, άμαξά! Σταμάτησε...

Ο Κωνσταντίνος όμως έσπευσε να την καθησυχάσει, λέγοντάς της χαμογελαστά :

— Για τ' όνομα του Θεού, κυρία! Τι πάθατε; Μη φοβάστε. Ένας βασιληάς δεν είνε καιμιά... πανούκλα!...

Κατά τόν πόλεμο του 1912—13, ο Κωνσταντίνος έβγαινε πολλές φορές άπ' το πατιγηίο και περιεπλανάτο εις τα περίξ όλομόναχο, βέβαιος ότι δεν έχη να διατρέξη κανένα κίνδυνο. Οι περιπατοί αϊτό του άφρασαν ύπερβολικά και συχνά άπειμακρινέτο άμειτά άνάμεσα στους άγρούς.

Μα φορά εν τούτοις, ο βασιλεύς διέτρεξε σοβαρότατο κίνδυνο. Ένώ περνούσε δηλαδή μπρός από κάποιον φρουρό, ο όποιος τόν διατάξε να σταματήσει, άπέφυγε, ίσως από άφηρημάδα, να ύπακούσει.

Ο στρατιώτης όμως, μη ξέροντας ποιόν είχε άπέναντί του, τόν πυροβόλησε. Η σφαίρα τούτησε τόν μαύουα του βασιλέως, χωρίς να τόν τραυματίσει.

Κι' έπειδή ο Κωνσταντίνος έχτισσε τη στρατιωτική πειθαρχία, κάλεσε την άλλη μέρα τόν στρατιώτη αϊτόν και τόν άντάμειψε βασιλικά για την έκτέλεσι του καθήκοντός του.

Μεταξύ τόν πολυαφώνων δώρων που λάβηκε ο Κωνσταντίνος από παντού, τόν εύχαρίστησε έξαιρετικά κατά το 1914 το δώρο ενός έμπόρου από την Κύπρο. Ο Κύπριος αϊτός έμπορος έστειλε στον βασιλέα μεζές μποτίλιες ντόπου κρασιού, ηλικίας 125 ετών.

Το κρασί αϊτό βρισκόταν σ' ένα ύπόγειο του νησιού από τα 1789. Κατά το έτος 1821 όμως, όταν ξεσπάσε η Έλληνική Έπανάσταση, και μεταξύ τόν άλλων μερών κατεστάλη και στην Κύπρο, η μποτιλίε με το πολυό κρασί ξεγύστηκαν πάνω στη φασαρία σ' ένα ύπόγειο και σκεπάστηκαν μ' άλλα άχρηστα πράγματα.

Πέρασαν έτσι χρόνια και χρόνια, ένας αιώνας δηλαδή και περισσότερο, ώπου μα μέρα ο νεωκόρος τόν ύπογειον τις άνεκαλέθη ξεφανα και τις έστειλε στον βασιλέα των Έλλήνων με την εξής εγχή :

«Έύχομαι, Μεγαλειότατε, όπως το κρασί αϊτό φέρει και σε Σας την ίδια επιθυμία πούφερε και στο Σουλτάνο Σελήμ».

Ός γνωστόν, η αϊτία για την όποια κατελήφθη η Κύπρος από τόν σουλτάνο Σελήμ, ήταν το περίφημο κρασί της. Ο σουλτάνος αϊτός δοκίμασε το ύπεροχο Κυπριώτικο κρασί και το βοήκε έξαιρετικά όφρα. Έσπευσε λοιτόν να καταλάβη το νησί.

Το ιστορικό αϊτό γεγονός ύπονοούσε διά της εγχής του στον βασιλέα ο φιλόπατρις και γενναίοδωρος Κύπριος.

ΣΟΦΟΙ... ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ!..

Ο περίφημος αστρολόγος Κορδάνα, στα γεράματα τόν παιά, έπαυσε ξεφανα να τρώη και πέθανε από την πείνα. Ο Κορδάνα ύπεβλήθη στο μαρτύριο αϊτό, έπειδή είχε προαναγγείλει την ήμερα που θα πέθανε και ήθελε να φανή συνετής στο λόγο του!

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Μια νεαρά και όφραία Ούγγαρεζα, η Μαρία Όζάρτου, έαποδάξε, πρό ετών, φωνητική μουσική στο Ώδειο της Βουδαπέστης. Είχε φωνή θαυμασία και οι καθηγηταί της ήσαν καταπνικασμένοι μαζί της.

Έξαφνα όμως, η όφραία Μαρία έρωτεύτηκε τρολλά κάμπο νεαρό Ούγγαρεζο, ο όποιος σε λίγες βδομάδες την έπρόδωσε, για να συνδεθή με μια άλλη νέα. Η προσοσία αϊτή του λαοκριντού της ρήθισε σε μεγάλη άπελευσία τη Μαρία, η όποια κλείστηκε άφε—σβύσε σ' ένα μοναστήρι κ' έγινε καλόγρια, χωρίς να θέλη ν' άκούση τις συμβουλές τόν συγγενών της, που προσπαθούσαν να την κάνουν ν' αλλάξει γνώμη.

Αλλά δεν ήταν εύλασμένη για τη ζωή του μοναστηριού η όφραία Ούγγαρεζα. Έπειτα από μερικά χρόνια, η έρωτική της άπελευσία της πέρασε σγα—σγά, η μονότανη ζωή του μοναστηριού της φανώτατον άπελευκωτική και σφέφτηκε ότι δεν άξιζε τόν κόπο να θυσιάζη τα νεύατα της, την όμορριά της και το μέλλον της προς χάριν ενός άπιστου.

Έτσι πρό μηνός τώσκασε κρυφά μια νύχτα άπ' το μοναστήρι και πήγε στη Βουδαπέστη, όπου προσελήφθη στην όπερα. Σε λίγες μέρες θα κάνει την πρώτη έμφωνία της στην «Κάρμεν».

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Κάθε εύχαρίστησι χάνει την άξία της, όταν συνοδεύεται από την εύκολία και την άφθονία.

— Η ματιές είνε τα πρώτα ραβασάκια τόν έρωτευμένου.

— Καλύτερα ν'άνα κανέναν μονάχος του, παρά με κακή συντροφία.

